

navíc dotčeně zakabonila.

„Blýskavé prrrasátko?! Prrrasátka jsou rrrůžová, kulatá, hladká nebo se štětinami. Ale blýskavá? Děláte si ze mě legrrraci?!“

„V žádném případě. Když o něm nevíš, nevadí, půjdeme dál,“ pokusil se Chrochtík o smířlivý tón.

„Tohle je můj rrrajón! Žádná prrromenáda! Cizákům je prrrůchod zakázán. Ani vy neprrojdetě!“

„Pf, a jak jim v tom chceš asi zabránit?“ ozvalo se z okenního parapetu. Vyhrívala se na něm bílá kočka s černým flíčkem na pravé přední tlapce. Ledabyly pokračovala: „Vůbec si ho nevšímejte, vrčí, ale nekouše. Je to starý morous, vypelichaný protiva.“

„Zato ty jsi starrrá intrrrrikánka!“

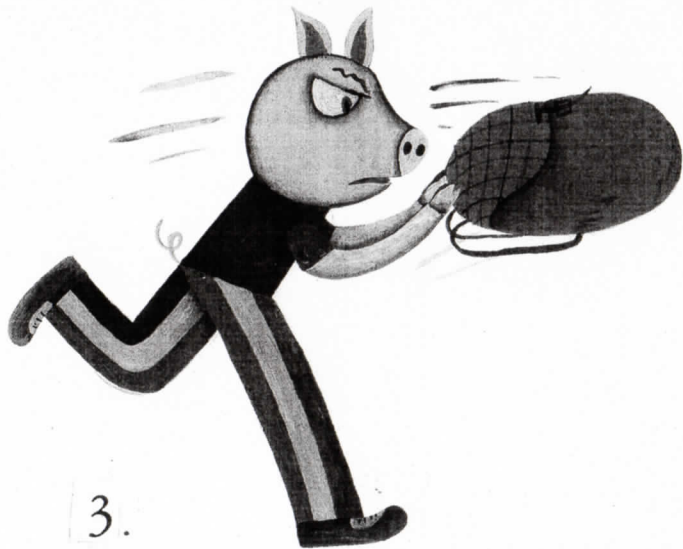
„A ty jsi osel a nekňuba!“

„Počkej, až tě chytím. Vyprrrášim ti kožich!“

**Rroztrrrrhnu tě
na kusy.“**

„Jenže ty mě nechytíš, bábovko, hi hi hi.“
Kočka seskočila na chodník, vyzývavě mrskla ocasem a rozběhla se přes silnici.
Pes za ní vyrazil jako rozzuřený býk.





3.

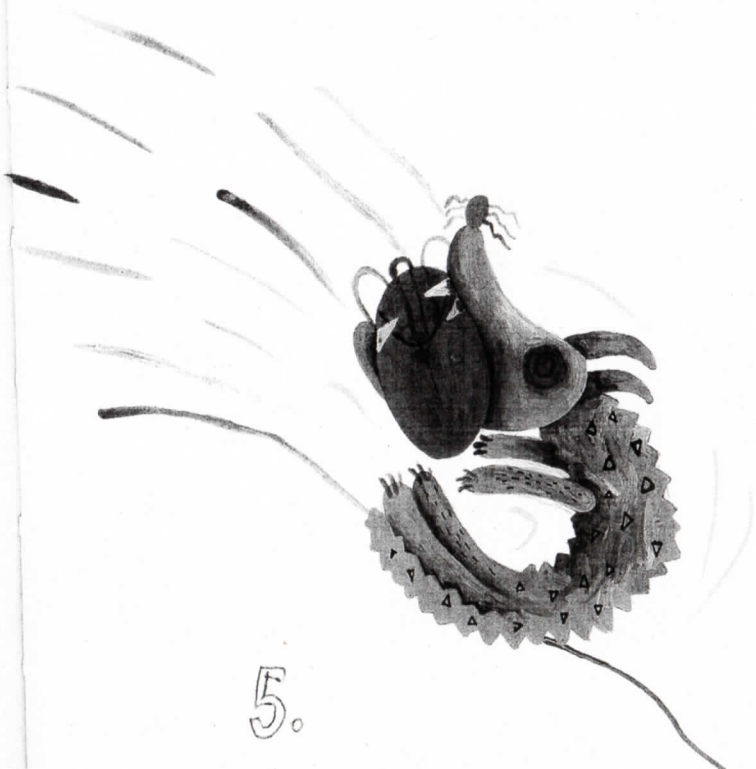
vrazil mu do otevřené tlamy **batoh**,
který předtím bleskurychle sundal ze zad.



4.

Vlk zavrával, couvl, zakopl o padlý kmen
a v kotrmelcích se řítíl ze svahu
rovnou do **rokle**.

„Tentokrát si budeš muset nechat zajít chuť!“
křikl za ním ještě přes rameno Chrochtík
a už s Kvikalkou ruku v ruce pelášili z lesa.



5.

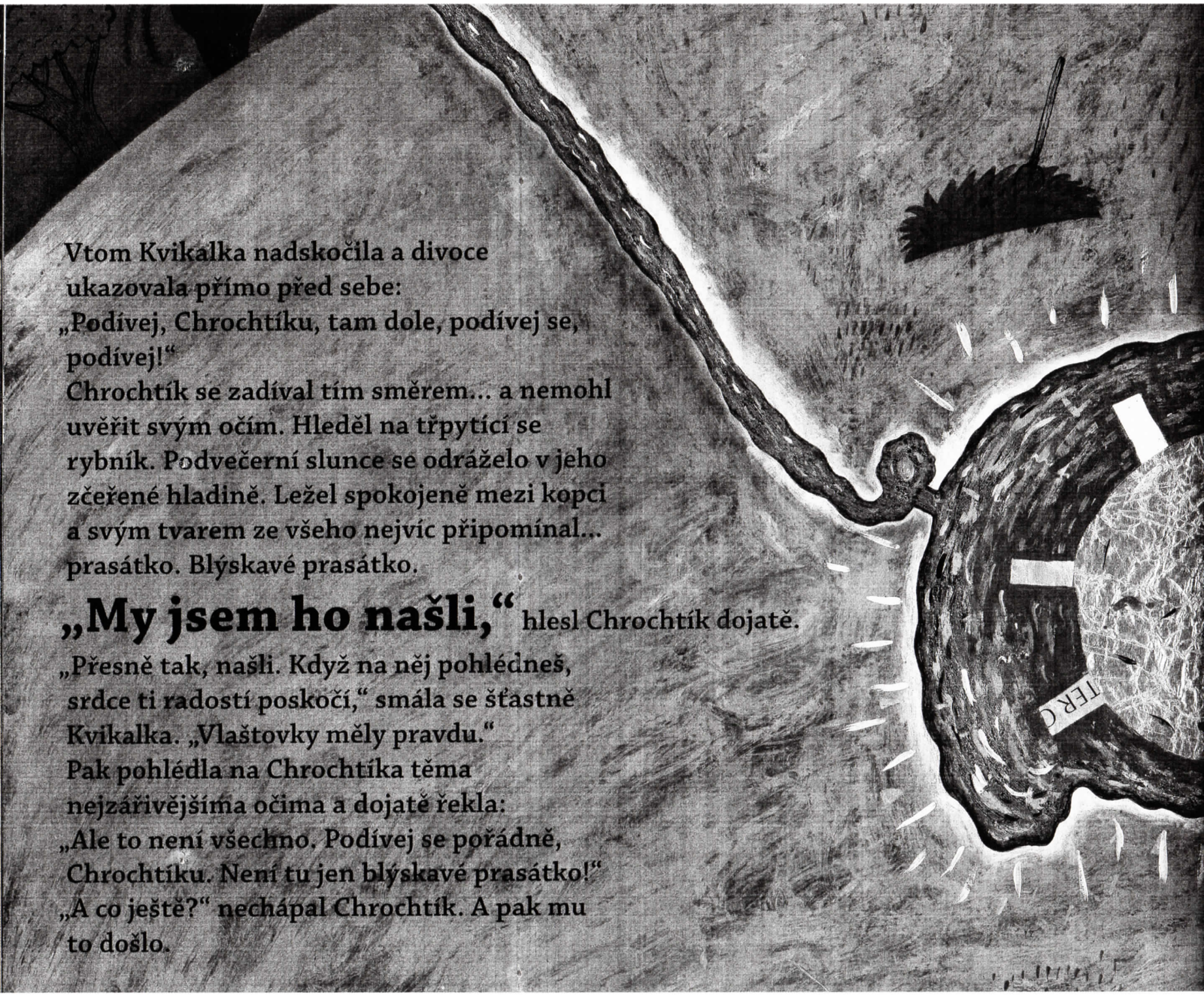


Odpočinuli si a Chrochtík zavelel k výstupu. Rázoval vzhůru tak odhodlaně, že mu Kvikalka sotva stačila. Když stanuli na vrcholu kopce, slunce viselo kousek nad obzorem.

Pohled do kraje byl úchvatný. Oblé kopce pokryté poli a lesy objímaly rozlehlý rybník. Do něj ústil potok. Vinul se krajinou jako stříbrná stuha, mizel za obzorem. Slunce na sklonku dne dalo nebi syté barvy, narůžovělé mraky byly rozesety, kam oko dohlédlo.

„To je nádhera,“ vydechla Kvikalka.

„Opravdu nádhera,“ zopakoval Chrochtík a blažený usedl vedle své milé na plochý balvan. Hleděl do dále, pozoroval vlaštovky poletující nízko nad krajinou v klouzavém tanci. Na světě nebylo šťastnějšího prasátka.



Vtom Kvikalka nadskočila a divoce ukazovala přímo před sebe:

„Podívej, Chrochtíku, tam dole, podívej se, podívej!“

Chrochtík se zadíval tím směrem... a nemohl uvěřit svým očím. Hleděl na třpytící se rybník. Podvečerní slunce se odráželo v jeho zčeřené hladině. Ležel spokojeně mezi kopci a svým tvarem ze všeho nejvíc připomínal... prasátko. Blýskavé prasátko.

„**My jsem ho našli,**“ hlesl Chrochtík dojatě.

„Přesně tak, našli. Když na něj pohlédneš, srdce ti radostí poskočí,“ smála se šťastně Kvikalka. „Vlaštovky měly pravdu.“

Pak pohlédla na Chrochtíka těma nejzářivějšíma očima a dojatě řekla:

„Ale to není všechno. Podívej se pořádně, Chrochtíku. Není tu jen blýskavé prasátko!“

„A co ještě?“ nechápal Chrochtík. A pak mu to došlo.